

πτεύεται ὅτι εἶνε σκληρός, ἀρρεπής, σχεδὸν ἀναιδής. Καὶ ὅπως δὲν συλλογίζεται ὅτι φονεῦει τὰ ἄνθη, ἄλλο τόσον δὲν ἐνθυμεῖται ὅτι τὰ ἄνθη εἶνε γεννητικὰ ὄργανα καὶ μέλη ἀπόκρυφα ἑνὸς φυτοῦ. Στολίζεται μὲ αὐτά, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι ὀργιασταὶ ἐστολίζοντο μὲ φαλούς, καὶ ἀνέχεται ἔν φυτὸν νὰ τελεῖ τοὺς ἔρωτάς του ἐπάνω του, εἰς τὰ μαλλιά του ἢ εἰς τὸ στήθος του. Ἄλλ' ὁ φιλόσοφος μειδιᾷ πονηρῶς ὅταν βλέπῃ τὰς ἀγνάς παρθένους νὰ ἐξίστανται πρὸ τῶν λαμπροχρῶμων μοριῶν, νὰ διανοίγουν ἄνθη, νὰ τὰ ξεφυλλίζουν, νὰ τὰ γυμνῶνουν καὶ νὰ ὀσφραίνωνται ἡδυπαθῶς γύρεις καὶ ὑτέρους. Αὐτὴ ἡ εὐωδία τὰς μεθύσκει, καὶ τὰς κάμνει, ἀορίστως καὶ μυστικῶς, νὰ ποθοῦν τὴν ἡδονήν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τὸ ἄνθος κατὰ τὴν μεγάλην λειτουργίαν τῆς ζωῆς. Εἶνε ἡ ἐκδίκησις τοῦ θύματος διὰ τὴν ἀνθρωπίνην σκληρότητα, ἡ ἐξέγερσις αὐτῆ, τὴν ὁποίαν προκαλεῖ ἡ εὐωδία του. Ἄλλὰ πόσον ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἀθώου πλάσματος ὁμοιάζει μὲ εὐεργεσίαν! Τί γλυκύτερον ἀπὸ τὸν ἔρωτικὸν πόθον, τὸν ὁποῖον ἡ ἀπόλαυσις του ἐξανάπτει εἰς τὰ ἀνθρώπινα στήθη! Καὶ τί ὠραιότερον ἀπὸ τὸ θέαμα τῶν νέων ἀνθρώπων σφριγόντων κ' ἔρωτιῶντων εἰς τὴν μεγάλην αὐτήν, τὴν ἀναιδῆ πανήγυριν τῆς φύσεως, ἡ ὁποία ἐκτυλίσσει τοὺς ἔρωτας τῶν φυτῶν! Τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ὀργιάζουν ἐμπρὸς μας, εἶνε τὸ σύμβολον, τὸ κέντρον καὶ τὸ παράδειγμα. Ἡ φύσις τίποτε δὲν κάμνει ἀσκόπως. Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτῆ διὰ τὰ ἄνθη, τὴν ὁποίαν ἐνέβαλεν εἰς τὰ στήθη μας, καὶ αὐτῆ ἀκόμη τείνει πρὸς τὸν μέγαν σκοπὸν: Πρὸς τὴν γονιμοποίησιν καὶ πρὸς τὴν διαιώνισιν. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτὴν καὶ ἔν τινι μέτρῳ, ὅτι εἶνε τὰ ἔντομα διὰ τὰ ἄνθη, εἶνε καὶ τὰ ἄνθη διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ἀθήναι, 1η Μαΐου 1907

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΡΑΜΣΗΣ

[Ἄμ πο ὦ — Σιμπέλ]

Ὁ μέγας ὁ Ραμσῆς, παλῆς στὰ χρόνια,
ἔκαμε θαῦμα ποῦ θὰ μείνῃ αἰώνια:
καὶ στοῦ γρανίτη ἀνοῖξε τὴν πέτρα
ἓνα βαθὺ ναὸ — πενήντα μέτρα.

Μὰ λὲν πῶς μιὰ γυναῖκα ποῦχε πάρει,
περίφημη σὲ ὠμορφιά καὶ χάρι,
ἔδωκε τὴν καρδιά της σ' ἓναν ἄλλον
λιγώτερο ἀπ' τὸν ἄνδρα της μέγαν...

Γρανιτοφάγε Βασιλῆ Ραμσῆ!
Τέτοιο γρανίτη ἀνοῖξες ἐσύ;...

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ